

ต้นฉบับวรรณคดีเรื่อง สรรพสิทธิ์

นครยังมีเท่าผีแห่น
 เมืองห่างกวีรีหับระยับตา
 สูงพอดีหนีหีบพอนหีบติด
 กำแพงมีรีหยาไว้ชอด้ง
 มีเมียรักภักตร์จวีดีทุกแห่ง
 เจ้าดีเหมรูปโอเมียโคตวย
 มีลูกชายไว้โยชื่อโคตยอ
 นอนเป็นทุกซดุกกลยั้งคอดัน
 ต้องไปชอลูกสาวท้าวโบตัก
 เป็นลูกเนื้อเชื่อนินนางหันปสี
 หยิบกระดาศดินสอมาจอดับ
 ให้เสนีมี่หือถือนิพนธ์
 จิงตรัสใช้เสนีให้คลีหาน
 ผมเป็นโรคเหน็ดเหนื่อหัวเดือยปอ
 แต่่นายใช้จำกัดคัดไม่ชอ
 รักษาโรโคตวยพวยทันที
 เข้าป่าแกแลท้วงลัวผีเห็น
 พบสระศรีบัวชุกดุกขึ้นชอ
 ชะนีหงส์ลงดินลงกินน้ำ
 พบเบื่องอ่างฉางใหญ่โหของคี่
 เที่ยวจรดลยณเคัจไม่เสร็จเรื่อง
 อดช้วนน้ำสามวันตันทั้งวอ

กว้างยาวแสนหนึ่งคืบสี่บยศดา
 พันญ้าคาปุรากเป็นฉากบัง
 ทองอังกฤษสลบสี่ด้วยหนีหัง
 เจ้าจอมวังพระราโชท้าวโคตวย
 นั่งแกลงชมเซยเคยจีหวย
 ท้าวหวังรวยกอดินอยู่กินกัน
 เด็กไม่ลอเกิดไว้ให้ที่หัน
 ให้ลูกนั้นหาคุเป็นนุรี
 มั่นตั้งหลักอยู่ไกลชื่อไหญ่
 เมืองห่างซิปกครองทั้งสองคน
 เขียนแล้วพับอ่านตีครบสี่หน
 เด็กหนึ่งคนกัมพัคตร์มาดักรอ
 ลูรับผ่านบ้ายพัคตร์เถาะดักหยอ
 รักษาพอมาคลายกินหายควี่
 ถึงเด็กรอดต้องไปถึงไหญ่
 จากบุรีเร็วพลันตันไมรอ
 เดินเย็นๆ ตัดตรงได้ดงลอ
 เด็ดสองลอตุ้มกลืนหอกหมินตี
 เดินมุ่งตามเห็นรอยหยอยกับหมี่
 ใครมาตีแตกสะเกิดเหมือนเด็ดยอ
 ไกลถึงเมืองหิวจี่ไม่มีหอ
 บอบเสียพอดัวกูเรื่องนุรี

พบดอกปอกอดดำจำต้องเด็ด
 บรรลุถึงเขตทางเมืองห้างชี
 กำแพงก่อต่อด้านทหารเฝ้า
 พวกเสนาเช็กเช็กเด็กมารอ
 เราจากไกลใจแข็งแก่นักหนา
 ท้าวโบตักจอมวังยังพอดี
 นายข้อดีว่าอยู่เปิดตูแอด
 นายดักหยอรายงานแล้วผ่านไป
 ค่อยคอยด้อมน้อมกายถวายสาร
 เนตรย่นเค็จเสร็จสรรพรับสารา
 ได้จากเมืองห้างกวีเจ้าคี่แหม
 ให้ไต่หยอขอคุณเป็นคู่กัน
 เรียกลูกสาวชาวเด็ดเหมือนเห็ดข่าง
 ผู้โดยลทุกเค็จมีเม็ดโย
 ได้ฟังพ่อถอดดอกเดินออกหา
 เรียกลูกมาเป็นใจนเรื่องโหด
 เจ้าฟังพ่อยอดดอกจะยกเรื่อง
 พ่อจะยกหกเท็จเรื่องเด็ดขอย
 ท้าวโคตวยเป็นพ่อมาขอเด็ก
 นี้ตัวพ่อคอยดันล้นวจา
 สุดแต่พ่อคลอคำทำไฉน
 หนึ่งตักข้าวคลสิทุกคลูกน้ำตาล
 แล้วนุหมีฉี่หึกฉีกให้เล็ก
 หยอกับหมีย่นำยาให้พอ
 ลูกมะกอกดอกตอขอให้ดู
 แกงตั้งนุหมีฉี่หึกใส่หยิบตำ
 ควายหนึ่งซาหามีใส่ตีหม

ยี้ให้เหม็ดเกลี้ยงวาวเหมือนนาวสี
 เจ้าธานีหัวต่างเป็นสางคลอ
 เสียงคนฉาวเข้าไปถึงโคตลอ
 มายืนออถามดูแล้วหุด
 ถือสาราจะเข้าไปให้เหย
 เจ้าหั้นปลีคี่หั้นหรือจันโต
 ตาดเกือบขาดเสียงเบียดเรียดไม่ไหว
 เห็นข้อไล่นั่งกันกับภรรยา
 คลีถึงหนานวันนี้ดีเข้าหา
 ในวจาโคตวยรักด้วยกัน
 มาพูดแย้มบุตรไปดีหัน
 โบตักนั้นหั้นปลีพลอยดีใจ
 พิศพางศรีศรีมีราสีโ
 พอเตบใหญ่เป็นทุกษเพราะหูกลี
 นั่งวันทาลกลกน้ำหกลี
 ได้ลูกนี้เข้าใจเพราะโคค
 ออย่าคอดีงเล่าไปเรื่องไต่หยอ
 เด็กไม่ลอข้ามแดนมุงแม่มา
 ถึงตัวเล็กก็พอดีไม่สีหา
 ตัวเจ้าอย่าขอตัดได้นัดงาน
 ก็จิมไต่กับข้าวของควาวหวาน
 สำรับงานเลี้ยงคนทุกคนคอ
 ไว้จอเด็กพอดีมีทุกหอ
 ดาวให้ยอไซ่เปิดเต็ดให้ยา
 ฉี่เจ้าหุดเส้นหมีเอาสีหน้า
 ล้มกอดคำเชือดตอยใส่หยอยฉี่
 กวนขนมยาเหม็ดเห็ดจู้ฉี่

ต้องฆ่าไก่มัดสารทนต์เจ้า
 ขึ้นสิบสี่ปีเห็ดเปิดโอกาส
 รีบไปบอกโคตวดยเตรียมหอยคอก
 นายด้กหยอชอลาคีหากลับ
 รีบอย่าเหม็งเต็งฉอไม่รอดตา
 เห็นคี่แหมแหมยั่วกับด้วรัก
 เสนาเฝ้าเล่าเสร็จเรื่องเด็จยอ
 ว่าแต่งงานสิบสี่ต่อปีเห็ด
 การตกเราสู้สั้นเรื่องนั้นปลี
 พร้อมเจ้าบ่าวแม่พ้อที่ซอดัก
 เตรียมยกพลเจ้าบ่าวดาวยอ ๆ
 อยู่ในเขตเดือนนี้ยังปีเห็ด
 ขอบแบ่งรักพักรอการหอดี

จะกล่าวข้อจ้อโดนเที่ยวโผนผก
 ทั้งสอดดองสองนายไม่ใช่ป่วย
 พร้อมทั้งคู่อยู่ได้ไม่หยีห้า
 หยิบน้ำพริกมาตั้งนั่งจอดี
 ว่าคืนนี้จีหีบจีบสักบ้าน
 เมื่อกินแล้วอย่ารอนั่งคอดัน
 แขนงทศมอณสำคัญลงยันต์เกิด
 หยิบปืนพกนกลับใส่ดับคอก
 พอลถึงเมืองโบตักแล้วพักหยุด
 ยืนกินว่านदानวอเอาพอดตา
 เป่าอาคมลมจีเหมือนผีพูด
 น่านอนแอบชั่วคราวหาวเหม็นคี่
 ถึงโบตักอับรีย่นอนที่ทับ

ดูเดือนปีถึงวันต้นคอกยอ
 จำอย่าพลาดแน่ประจักษ์นะด้กยอ
 เราด้กรอทำงานการวิวาร์
 น้อมค่านับทันทีซอลีหา
 หนึ่งพริบตาถึงวังดังเข้ารอก
 นั่งเซยพักตริ้นี่มนุขแม่ดูจลล
 นางชอบพอหันโหเข้าไยดี
 ลูกที่เกิดพาไปให้โหหยี
 ถึงวันตียกพลทุกคนคอก
 ให้ชวนชักกันไปกับโคตยอ
 เลี้ยงให้พอบ่าวสาวหาวเหม็นคี่
 เรื่องที่คิดไว้พลางไม่ห่างดี
 ยกใจรีตอด้งคิดหวังรวย

ชอกกล่าวยกถอดอกกับคอกถวย
 หวังแต่รวยเที่ยวปล้นทุกหนคี่
 พอเย็นค้ำกินเหล้าแกลุ่มหาวสี
 พอเมาจ้ชอแดงแกลงกัน
 ทั่ววิหารบ้านมีแถวคี่หัน
 เสกแป้งยันต์เปาลงให้ดังคอก
 ผ้าซีเห็ดอย่างดีใส่ผีหอก
 พอดักยอคนที่จากที่มา
 เข้าจีหุดไฟส่องทุกห้องหา
 พอขึ้นตาดัวแดงรู้แห่งดี
 ลูกหลักจูดถูกหาของทาสี
 เห็นแต่คลี่ติดโหเข้าในวัง
 กำลั้งหลับนิ้วขึ้นนอนหยีหัง

เก็บขอยหมนจนพอยอดดัง ๆ
 เสียงปิ่นลั่นทันทีนอนผีหิง
 ลูกตะลิ่งหนึ่งหมี่เรียกธิดา
 เข้าบังคับจับตัวหัวกับผี
 เก็บของใหม่ใหม่หมีทุบตีต่อ
 แม่หนีเห็บเจ็บจี๋ยั้งคันทัน
 ท้านแค้นในโลเซ็ดเอาเห็ดยี่
 พอกับคาดหวาดหวั่นหันดังสี
 ถ้าไม่ตายย้ายเค็ดให้เหม็ดยัน
 ร้องอึ้งมีสีเหียวปลายเตียวขาด
 เมี่ยม้วนดินสิ้นใจทิ้งไหคี่
 ฝ่ายลูกสาวไหญ่หนีหน้เถอะพ่อ
 สู้ไม่ไหวพอกก็เหน้อยเพราะเดือยปอ
 พलगร้องใช้ไหญ่รับหนีหัน
 ยังกแต่ตัวพอเป็นจอตอม
 กำลังรุมคุมสอเข้าทอดับ
 พาหวังวีตีหัวความกั้วตาย
 พวกโจรตีหามวิ่งตามสาว
 พบแต่รอยขอยหมนหล่นกลางดิน
 พบสักทีคี่หันได้ยันเกิด
 เที้ยวยี่แหงแดงขอเดินยอดี
 พอเป็นตายไม่รู้เพราะหูกี่
 ครั้นกลีหับกลับบ้านดานแทงวอ
 เป็นกุศลหนคี่ตามทีหัน
 เห็นกฎปปลูกล่อศาลอคา

จะขอยกโยคีฤาษีแหม

เจ้าจอมวังพอดิ้นค้อยสิ้นตา
 กลีบหนึ่งพอดีมือควี่หา
 พวกโจราเข้าวังดังเอาคลอ
 เอาหีบคี่ไม่หลุดดุดเกือบหลอ
 ไคไม่ปอยอมตายกลัวหายคี่
 โกรธตัวสันตบหังเข้าดังมี
 เข่าราวีรอดตั้งประทังกัน
 ถูกหนูมีร้องฉาวเข้าก็หัน
 กระโดดพันดาบกินเข้าหิ้นปลี่
 ถึงเด็กแหลดอยู่มิติดโลหิดฉี่
 บ่าของพี่ขึ้นรับต้องดับคอ
 หยุตต์กรอใจรีจะชีห่อ
 ดวนกินอระแผลงแก่งอม
 แม่เจ้านั้นเป็นผู้จี่หอม
 สู้ดออมจอตอนไปจนตาย
 จะจี่หับไหญ่ยี่วังหนีหาย
 ไปแอบกายบังตอได้ยอดิน
 พอลมว่าวพัดฉี่ได้กลีหิ้น
 ยิ่งหมี่หิ้นแถวทางสาบหางนี่
 จะยี่เท็จวิงศูนย์พาหุนสี
 จับไหญ่ยี่ฟังข่าวได้คาวยอ
 ยังเห็ดยี่ก็ไม่ง่างเด็งจะขอ
 จากได้ยอยี่หายพากายมา
 กระหังทันโยคีฤาษีหา
 ค้อยพี่หารีหนูไหว่มุนิน

อยู่ที่แคมกฎนั้งก็หิ้น

เป็นอาชีพชอบพอไม่ก่อดิน
 เห็นสีกานารีนั่งมีทอง
 เห็นทาสสีหล้าหม่าพ้อถามไต่
 พ้อแม่ยายย้ายเข็ดไม่เสร็จเรื่อง
 อยู่ไม่ได้รูปหล่อหลบหอดัว
 ฟังโยคีเย้หม่มพูดแยม่น้อย
 เขามีมือยี่คลีห้าหม่าเท่าชี
 ท้าวโบตักเห็นพ้อหล่อกว่าเด็ก
 ฉันทโนหียชอบพ้อทุกคอดน
 น้ำสีเหือดเลือดแต่แม่หั้นปลี
 แม่ถูกฆ่าพ้อถูกตีเอาคียอ
 ลูกขอพักที่นี้พ้อผีหาก
 พ้อยินดีพ้อหาหลังคาใน
 อยู่ทีวัดหัดวิทย์สอนหิดสี
 เรียนคาถมดมค้อมีหลอตาย
 จะเหาะเหินเมษีวิถีทาง
 เจ้าตาบอหมายนั่งห้าดี
 ถ้าสูงนักสกุณีจะจีหิก
 ได้ทุกทางไม่ส่งใครดังจอ
 จนคำตักฝึกหัดยัดข้างเว็ด

ขอหยุดบทจดต่อเรื่องขอใด

เข้ามาถอดหินปลีนั่งคลีห้า
 เคยยอดีรีหูอยู่กันมา
 เมื่อบุญยังดี ๆ ปักกับไ
 ถูกถอดดอกตอกตำย่ายีชวน
 ยกภูษีปีหิดแล้วปิดศพ

รักษาศิลเข้าฉาฉาณสังขารโย
 เข้ามาร่องที่นี้ใครตีโ
 มุ่งตาไสลีแหมาแต่ตัว
 เพราะรีเหื่องจากผีคิดหนีหัว
 เลยปลีกตัวพ้อหามาถึงตี
 มีน้ำหอยนี้โหดกโหลจี
 เล่ามุนีพ้อห้อยอย่างกังวล
 ชื่อไม่เล็กมั่งมีไม่เงิน
 เพื่อนทุกคนเห็นทักมาดักยอ
 พวกใจรีมาพ้อนอนตันสอ
 ดังในคลอกวาดเก็บนำเจ็บใจ
 ทนอดอยากสักที่ตามจีโ
 ห้องสีโหดต่อตั้งที่บังกาย
 หอดี ๆ หัดเทศนิเวศหลาย
 พ้อสอนให้ทุกประการถึงหานวี
 ถ้อว่าพลาจลยสุดขึ้นหุดตี
 ทำฤทธิเหาะไปพันโดก
 พ้อนายพลิกสูที่ธรณีหอ
 ถึงดาวยอตีหัวไม่กลัวใคร
 ย้ายจนเด็จกับฤาษีนั่งคลีโ

กล่าวต่อไปโบตักทรงศักดิ์ดา

นับว่ากรรมของพี่พระยีน้า
 เจ้าลอดาแล้วน้องให้หมองนวล
 ยามไปไหนตัวพ้อเคยชีชวน
 ไม่ถึงควรถึงตายแม่หายควี
 ชาติหน้าพบกันเล่าเถอะหาหวี

แม้ตายไปข้างหลังยังยอดี
เธอไว้ทุกซัดกลและเป็นบ่อรัก
ใกล้พอตีว้าวาห์เขามาเดือน

แสดงยอดตอตั้งเกิดดังชลอ

นายโคหยอรอดักรักหวังรวย
ว่าบังเกิดฉาวเงินเห็นชาวผี
ยิ่งร้อนหนักดักกรรียบพอดา
รับข้าวน้ำน้ามชี่จูฉีเห็ด
แขบไปหาอ่ยารอหิ้วหม้อดิน
รียบครรรไลโคหลอคอกเกือบหัก
จะแต่งงานยานเว็จไม่เสร็จที่
ตัดทุ่งกว้างทางใหม่ป่าไพรโขก
ลั่นนวมยี่รห่าพันหญ้าไพร
ลงหวัดตักลักบ้างพอสางร้อน
อศจขอขอดันเกิดบันดาล
ต้นสี่ขาวยาวรีข้างก็หุด
ข้างคนไทยหรือเจ๊กให้เด็กกอก
ได้จากบ้านมาไกลผมโคหยอ
นั่งเสกดินสอพองบ้องเกิดยัน
นี่เจ้ามาเพียงนี้ตามคลี่ไเหน
เจ้าอย่าหยกยกคำทำกรอแดง
ผมเที่ยวตามคู้หมั้นจนตันสอ
ถูกใจปลันตอกใจเอาไหคี่
เรื่องนารีชี่หักพักในกฎ
เรียกพื๋นหานานี่เอาตียอ
สาวดั่งต้นพอดีฤาษีแหบ

เก็บหินปลีทำศพพอบเดือน
เผ่ารีหักโคก็ไม่มีเหือน
พอดถึงเดือนบุตรโตห้าวโคดวย

ดุกมันลอเต็มที่เรื่องคี่หวย
พร้อมโคดวยลูกบ่าวเขาเล่ามา
จับเห็ดยี่ยังปลันเข้าค้นหา
ให้บุตรวาโคหยอแขบกอดิน
เนื้อโยเกิดนายควี่ก็กับหิน
ใส่น้ำกินตัดทางเมืองนางชี่
บุกรียบรักร้อนใจด้วยไเหนยี่
เกิดธูสือขอคดนำชัดใจ
ต้นชลีโหกหัวหมี่ไม้พีไเหน
น้ำคลอโคโคหลอคล้ำเป็นลำธาร
ข้ามดีนอนนาวยี่ลำธาร
รู้เหตุการณ์ว่าวัดไม้ตัดงอ
ยี่นกำมุดถามไถ่เรื่องโคหลอ
โคชี่นบอบนกฎขอหยุดกัน
ถอนใจผลพอดีฤาษีหัน
ถ้าคอดันใส่หายไว้ใช้เอง
จงปราศรัยกับฤาษีอย่ากริเหง
คนกันเองเล่าพอได้ยอดี
หญิงที่ชื่อนี้หรือชื่อไเหนยี่
ผมรียบรีข้ามแคว้นถึงแดนลอ
จะยอตุจสีไเหนกว่าโคหยอ
ดั่งมันจอนั่งถ้ามาเร็ว
ลุกขึ้นแขบทันที่เจ็บอี่เหว

เชื้อมหนีบหวีสีหางอย่างม้าเร็ว
 ถึงมูนี้หวีให้กิปรายถาม
 นี้คู้หมั้นรูปหล่อเขาอดัง
 เป็นคู่รักโคหยอหน้าถอดอก
 เล้าแต่หลังดั่งฟอจบพอดี
 จะแต่งงานต้นปีมาวีหับ
 ฟออย่าขัดตัดคำตำติตรอ
 ไม่หยุดรอดีฤาษีให้
 สวัสดิ์ตีหามตามคำครู
 ทั้งกกกอปอคือยามีหมอง
 รับเอาพรของฟอลูกขอโค
 แล้วปีหอกออกกรยกอดกน่อย
 กรุดมีไยโยเค็จขมเห็ดซี
 นนทรีย์หม่มมหวันตันจันทรสีก
 พยอมเค็ดเหม็ดหมันลูกจันทรอินทร์
 ขมไปพลางย่างเค็จพบเห็ดงอก
 ดอกไมดียี่เห็ดเค็ดเกือบลอ
 เห็นไหยหนีหนีเหื่อยเดินเมื่อยเหน็ด
 หยุดกันไปโยเปิดถอนเห็ดยี่
 ระอาเอือนเหมือนไข่ไม้ตีหอก
 โลหิตฉีหวีห่างยกย่างเลย
 พอถึงวังยั้งที่ต้อนรีหับ
 เห็นลูกบ่าวดาวยอว่าออดตี
 ค่อยยกย่องสรรเสริญเกิดเห็นหมี่
 หอบเงินทองของเสร็จในเว็จยั้ง
 ฟอรู้ข่าวจาวเงินพาเห็นดี
 ท้าวโบตักยอຍยับดับเกือบพอ

แต่งเลวๆพอเสร็จเสด็จยั้ง
 ใครตีหามาในระวีหัง
 งานข้างหลังเขาจะแต่งกับแหงดี
 สาวย้อมออกหัวจาวหวาดีๆ
 ตัวผมนี้จะพาคนเอาดลยอ
 เกล็ดไปยับเมืองใหญ่บ้านโคหยอ
 เด็กนั่งคลอหมี่เห็นนิกเอ็นดู
 พอกราบไ้วมูนี้นั่งตีหู
 วันกินอยู่หอดคือยามีภย
 ให้เงินทองเกิดมีทั้งสี่เ
 ลูกขึ้นไปเดินตามพานามตี
 ขมอ๊กอ้อยซีหน้าตันคำหมี่
 ดันยอตีเดียวปอลูกกอดิน
 ไม้บารักแหนหยียานปีหิน
 เต็มแผ่นดินแน่นไปหนัดโคก
 ถอกกับดอกขมเล่นให้เดินหอ
 ดอกไมปออย่าทุกซ์เจ้าทุกลี
 บุกป่าเห็ดดอกขาวเหมือนหวาสี
 เอาหีบคี่พอเสร็จดหายเข็ดเลย
 มันแทงยอกเจ็บจี้นามตีเหย
 สาวไม่เคยหนามตำเข้าหน้าดี
 จะขอจับโคดวยแม่หวยสี
 หัดถูสีไ้วฟอยอดัง ๆ
 เมื่อลูกนี้เข้าไปในวีหัง
 ของคลีหังวังทองหัวดองทอ
 นางหิ้นปลีแม่เจ้าถูกดาวหลอ
 เดื่อยพานอยกรงเกือบปลงขนม

พอให้ลูกตามไปรับไเหนย
ไปแต่งงานบ้านพ่อเขาจอน
กักกินเลี้ยงที่นิวาวิหา
ถึงปีเหือนเดือนจอพประมาณ
พวกแกเฒ่าบ่าวยกนั่งดักล้อม
บ้างชูแว่นจุดเทียนนับเดียนวอ
ชะยันโตโยเห็ดกันเสร็จสรรพ
หยุดรอดักลักบ้างวางไว้ก่อน

พอค่ำตีสีห้าค่ำทั่วจบ

เกิดฝนตกสกลูกเด็กไม่ซอ
มือพืหาฟ้าแลบอยู่แปลบปลาบ
พระพายฉัดพัดพวยหวยติดตี
พอเสร็จสรรพหลับตีตอนมีเหย
ตำนิหารจารย์เพิ่มเอาเดิมต่อ

ยกแม่หมาয়ร้ายชื่อคนลือดัง

เกิดตณหากล้ำพอไม่มอตี
ผัวฉันตายหายไปชื่อโคหนวย
ไม่มีโรคติดต่อดายชอดอง
หาไม้แทงแยงเกล็ดวันเจ็ดแบก
ทนมไม่ไหวโยเซ็ดไม่เน็ดยี่
ต้องจากที่รัฐเมืองกุกเกิด
เคยผลาญมามากมายดาวยขอ ๆ
มันอยู่ไปที่นี้คับคี่แหบ
รีบพืหาระเห็ดได้เค็ดยน
บุกปารกนกพิเดินสีแหบ

พาหับกลีวีหายไม่ไร้ผล
ไม่มีคนขอตัดจะจัดการ
สุรียาที่เหียมเตรียมของหวาน
มาในงานทุกคนทั่วदनคอ
พริทุกหอมมากมีนังอิหอ
เด็กมารอซีเหินเจริญพร
เตรียมห้องหับวันดีนี้กับหอน
จับเป็นตอนต่อไปไจจะคลอ

ไม่หลีหบนอนในกับโดหยอ
เด็จะยอจีทุกนอนคลุกคลี
เด็กซีหาบชายฝาลังคาสี
หันยังมีนอนทนให้ดลยอ
เงียบไปเลยเข้มแข็งปลายแดงจอ
ตั้งมันยอตีหังเรื่องยังมี

ยี่แต่หังไม่เล็กชื่อเห็กหลี
โหขึ้นคลีไม่มีคูจะอยู่ครอง
เคยอยู่ด้วยหลายปีเฝ้าคลีของ
พอคนองเข้มขันเกิดหันคี่
หีบไม้แตกกล้าแข็งแคมแหงหวี
ซบทุกที่มากคนพอดลยอ
พอบิเห็ดแล้วอวดตีนังยี่หอ
เด็กไม่รอเคยตายมาหลายคน
หาชายแอบลักที่ได้ยี่หน
ตัดถนนที่ห่างยกย่างมา
ไม้ถอบแถบตีปลีกันซีหา

ออกทุ่งกว้างห่างดีมีชะตา
 ฝ่ายใจรั้งหึงยี่ออกหลีก
 จะได้ชมสมปองสองคอดวย
 แม่หนูจำให้พี่ชอจ้หุบ
 ชื่ออะไรดีห้ามถึงนามกร
 ฉันท่าเล็กเห็กหลีกจากกริหู
 ผัวฉันตายหลายปีดีไม่มอ
 ได้ฟังคำห้าดีไม่หนีหาย
 เจ้าอย่ามีสีหาพี่พาตัว
 แม้นไม่รักวันนี้ถูกตีหึง
 เราเคยล้างหลายเด็กเห็กสี ๆ
 หากท่านมีกำลังหวังดีให้
 ยอมเป็นผีหนีหายไม่หน่ายไป
 ยิ่งชอบพอดอกกับคบคอกถวย
 พอดูกลอบเป็นทุกข์เกิดทุกข์
 ไบไม้ชูตบุดรักเกือบหักแหก
 อาไปในไหลสอบนหลอดัง
 พอรุ่งรางสว่างไสเสียงไก่เขา
 ใจทั้งสองสิ้นชีพเพราะหีบคี

จะขอไปรโใบตักคอยลักเมีย

ยิ่งกว่าถูกคลีเห็นเกิดมีนมมัน
 พอเห็นปลีหนีหายมาตายเสีย
 ไม่มีเมียไม่สุขขยทุกแดง
 เกิดกำลังบังอาจต้องตลาดปลอก
 วันเจ็ดปลอกไม่พอย่านปอดี
 ไว้ใส่น้ำแก้วนเป็นบอกรัก

พบใจปายีหายมาได้ชวย
 มานั่งพักศิโหกเป็นโชคสวย
 ผลอำนาจมีถึงพื้นนอน
 พอเห็นรูปรักจ้แม่หลีกนอน
 จากนครเมืองแมนเจ้าแดนลอ
 เป็นเมืองอยู่ไม่เก่งเด็งจ้อ
 ใครดักยกอกลีหอมจะยอมตัว
 พี่อยากได้เห็กหลีกเป็นผีหัว
 ทำกลอดัวละอายุมิใช่ดี
 มัดให้ยงกักคั่นยืนหันสี
 แหนบปี ๆ ได้เหนือไม่เหลือใคร
 อันตรายรุฐีข้างนี้โ
 สาวหักใจยอมโดยให้ใจจ้
 อยู่ได้ชวยนอนแกลงกับแหงหวี
 ท้องเมสีลมพัคกระจัดพัง
 เสทีอนแยกกรณีทั่ววีหัง
 พวกเขาวังยิกโหนเข้าโคคนคี
 กากระเหว่าร้องอยู่ว่าหนูยี่
 ไม่สิ้นดีรอดมค้อยสมกัน

ตั้งแต่เมียเป็นผีชีวิหัน

สอแต่ตันค้อยเขียบขึ้นเติบแรง
 แต่แรกเมียไม่มีที่จะกวีแหง
 จะหุงแกงไม่ได้ผลเหมือนหนคี
 แดกขาดอกเกลี้ยงผาวอยากหาหวี
 หาโหคีมาประดับสำหรับครว
 เย็นขึ้นอ๊กแน่นจี้ยังมีหัว

ออกสืบถามยามเพ็ล็ดหวังเม็ดยัว
 ออกจากที่มีหันเดินคันหัว
 แม่หม้ายสาวหาสามีคนเดียว

สองโมงเช้าเห็กหลี่หนีถอดอก
 ออกห่างผีมีเห็นแล้วเดินต่อ
 ร้องถืถามถามทักที่รักหยุด
 ท้าวโบตักอ๊กหย่อนพูดอ่อนดี
 ได้ของอื่นหมื่นแสนในแดนสอ
 นี้เจ้าดีไม่มอเที่ยวตเดือน
 ฟังคำพูดพูดถืคุณพิถาม
 อยากหาผัวตัวหนุ่มเอาหุมดี
 หม้ายต่อหม้ายย้ายเต็ดไม่เสร็จเรื่อง
 เรายังเหียงเซียงใหม่ใดคนทอ
 ไม่บัตสิตีหนูเป็นคู่เกล้า
 รอกับดวงชวนนางกลับห่างซี
 ค่อยชมพลางเดินพลางปายางแก้วจ
 แก่นขลิพลาคนาดเหนียดเคียดเข้าขอ
 น้ำห้อยยี่สี่เหงื่อติดเสื้อปราด
 แม่เห็กหลี่หนีเหื่อยลงเมื่อยนอน
 กลีเรื่องหุ้มคุมขาดกระดาษปะ
 พลางยวนยี่อี่แหบล้มแนบลง
 เหมือนเอายางวางใส่ในกระบอก
 ฝ่ายเห็กหลี่ไม่เหนื่อยเคื่อยไม่มอ
 ถ้าสี่แหบสแปตบหลับเสียเถิด
 เหน็ดให้หมอมอเดินเป็นคราว ๆ

ขาดสวนครว้หึงหนีเสียปีเดียว
 สืบให้ท้าวดีหึงนั่งคลี่เหียว
 ไม่ซ้องเกี่ยวมากมายเสียตายคอ

เก็บศพชอกสองมีไต้ยี่หอ
 เจอะดาวยอโบตักเอาทักดี
 ที่สี่ยพูดอย่าหลอกบอกเห็กหลี่
 ว่าหายดีเป็นหม้ายมาหลายเดือน
 ให้ชอบพอใจที่ไม่มมีเหือน
 ทิ้งบ้านเรือนหาผัวให้หัวดี
 เห็กหลี่ถามตอบพลันพูดหันสี่
 จันยังมีเหียวแรงให้แดงยอ
 นั่งปลี่เหียงไม่ให้ไปเอาใดหนอ
 ดาวก็ยกกลับหลังหึงก็ย
 นั่งคลี่หาวกลางทางยกห่างถื
 เป็นเมืองพีใหญ่กว้างเหมือนดั่งขอ
 ผักซีเห็ดแหนปีคนที่สอ
 ดั่งถึงวอพานางเข้าปรางคันอน
 คลี่หมอนสาตตีหึงนั่งวีนอน
 ท้าวเอือมกรจึหับไม่หลับลง
 ปอกับคะคืนนี้ได้บึง
 นอนเล็ดยงกอดรัดยกคัตตง
 ขบไม่ออกปล้ำกันปลายคันสอ
 เต็ดคอยยอหยุดพักไว้สักคราว
 ออย่าปีเห็ดแมลงหมี่จะคลี่หาว
 ตกเรื่องราวข้างท้ายแม่หายนี้

ยกโทษให้โดนยอนนอนคลอด้ก
 จะผัวไปให้หัวหายแม่ยี่
 ยิ่งแต่พ่อต่อตั้งคิดหวังเหวิด
 ไหนว่าเจ้าเหี้ยยปีเพราะดียว
 ที่จะหายดีมาयीใส่
 ถ้าแผลมีหัวหวางบับวางปราย
 ตั้งแต่พี่เห็ดท้องเจ็ดเดือน
 พอประสูติดูตรอลิ้นข้อดี
 ไกลจะถ้วนถ้วนกพอครบสิบ
 เจ็บเห็ดหัวสีหาวตอนเข้าบ่าย
 หมอลิ้นแค้นหย่าประจำบ้าน
 น้องเจ็บจ้หนีเหี้ยยเสื่อเปื่อยใน
 ฝ่ายเจ้าผัวโดนยอนใช้หมอดัด
 แพทย์ไกลไกลโหดรีบปริมา
 พอยามตีปีหายเกือบได้การ
 ลมกำมัดตัดพอเป็นคลอของ
 บริสุทธิบุตรวี แม่ลีหือ
 ถ้าหอเดินเป็นขวยได้สอดัน
 ทาขมันหันหัวสีตามไ
 นอนปีเห็ดเกิดงายเหมือนหายควี่
 กอดบุตรตรีหัวเหียงนอนเคียงข้าง
 โดห้าปีสีเห็ดเหม็ดคณียัน
 ฝ่ายเจ้าพ่อยอดตั้งนั่งเฝ้าลูบ
 ยังไม่กลับบ้านพ่อเฝ้ายอติ
 ใ้นั่งเล่นเห็นดีเขาคิหีบ
 พอยูไปใจรักยกบ่าว ๆ

เฝ้าร่วมรักสมสองหงเป็นหนี
 สิ้นชีวีใจนั้นเอาดันพอ
 กลับบ้านเกิดคลีโหชวนโดนยอ
 หยุดพักกรอลีห่างให้สาขคลาย
 ร้านหมอไทยแหนปีเขามิขาย
 ออย่าปล่อยไว้แต่ของให้หงพิ
 ไม่มีเหื่อนไปเลยโทษยี่
 ว่าลูกนี่ยิ่งเป็นหญิงชาย
 กลัวลีหีบยี่หังนังยี่หาย
 นอนยี่หายสีแหบนึกแปลบใจ
 คลีบอกหนานว่ามานี้วิให้ ๆ
 หนไม่โหวสีแหบแทบให้มา
 ช่วยปีหัดสักทีพอชีหา
 เข้าพิหากลีนำขยาลอง
 พวกแม่ท่านห้าตีนั่งมีหง
 น้ำนี่หงตีหามคลอตามกัน
 ตัดสายคือพอดีล้างสีหัน
 ช่วยปล้ำกันป้อนยาน้ำหาที่
 ปล้ำพินไฟให้ผิงพวกหงยี่
 ห่าไม้ชีหนีเห็ดอยู่เจ็ดวัน
 เฝ้าลีหางชีหมให้ดมถัน
 ตั้งชื่อพลันลูกสาวแม่หวาคี
 กัมจีหุบค้อยชมผมหุ้มหือ
 ได้ลืบสีเที่ยวพอได้หลอดาว
 กระโตนบับชวงสีแสงวิหา
 หนชั่วครวาค้อยถ้าลืบห้าปี

ยกจอมจักรมณีโคโรถึงโบटक
 กระโดดโผนโจรปล้ำแม่ห้าดี
 ไปเจ็บไข้ย้ายเด็ดหรือเซ็ดแค้น
 บอกเห็กหลี่หนีหัดต้องจัดการ
 เจ้าอยู่วังย่นเกิดวันเจ็ดหน
 ตามรูปหล่อขจรพระนุตรี
 อยู่ข้างหลังนั่งคอยคิดถอยหมอน
 นอนยี่หัวซั่วควรวเผ่ารอดตา
 ทั้งสมบัติเงินทองดองเจ้าขอ
 อีกลึงหนึ่งมีหลานเกิดหนานปี
 ทั้งเงินทองของมีปีบนหิ้ง
 คิดผีนายฆ่ามันจะบรรเทา
 วิชาฆ่าดีให้หนีหัด
 ขนยี่ห้าดับเคียงทำเหียงปี
 ขวนลูกสาวหาวคีเดินคลีไห
 ออกตรีเหียมเตรียมพ่อพารอดตา
 พร้อมทั้งเมี่ยงลูกพ่อเดินยอดัก
 หนานปีหาดตาดขาดเข้าหัดดี
 ไกลถึงเมืองห่างชีหนี ๆ เห็ด
 หยดลักทียี่เหียนเดียนตามวอ
 ยืนสังเกตเนตรยลลงบนเค็จ
 เจ้าหนีเห็ดไปไยพาโครมา
 นี้คือลูกนี้ผัวแล้วหัวเราะร่อ
 เมื่อปีเห็ดเกิดหนานรุกรานปี
 ยืนถามพ่อรอดคูใครอยู่วัง
 เจ้าอย่าทุกข์ดุกกลเป็นยอโต
 พ่อเพ็งมีเมี่ยงไหมโยไม้เหว็ด

เป็นทุกข์หนักจอมใจถึงโหนยี่
 วังหันสีบันนุกถูกรุกราน
 ยังกีแหนไม่กลับที่บุรีหาน
 สีบข่าวสารให้แจ้งทุกแห่งดี
 อย่าจอดลค้อยระวังเฝ้าหนนี้
 สั่งเห็กหลี่เมี่ยงรักพายพักตรมา
 ความเดือดร้อนเกิดมีสี ๆ หา
 อยู่ ๆ มาคุณย์เปล่าแล้วเหารี
 ได้ไม่พอลูกสาวหาวยังสี
 หองพี ๆ เสียหายไม่ได้เรา
 ให้ลูกหญิงทั้งนี้เรากีเหา
 เหลือแต่เราอยู่กินแทนนั้นปลี
 กลืนสะกดนึ่งในรอโหนยี่
 เรื่องพอดีได้นอยอลาพอมมา
 เด็กพอใหญ่สิบสี่เข้าปีหา
 พี่แต่หาสองแผ่นแหนปี ๆ
 นุกวีหักรักแบกป่าแหกหลี
 โลहितจี่นี้โหนวนโคปอ
 อย่าตามเท็จชมซึบอกหนนี้หอ
 ข้ามคองตอปอคิดเจอะบิดา
 น้ำตาเลือดไหลรดังฉีหา
 ดูหน้าตาผึ่งผายเหมือนนายควี
 ดอกผึ่งถอได้ฉันครวหันสี
 ชื่อหาวคีสวยเด็จไม่เค็จโย
 ทั้งคลีหังหมี่หอยของน้อยใหญ่
 อย่าตกใจเวียงวังหังพอยี่
 ย้ายจนเซ็ดรุ่งเผ็กชื่อเห็กหลี่

ให้มารับหลานสาวแม่หาเว
 ทั้งลูกสาวคนนี้ไปยี่เห็ด
 ค่อยหันหลังตั้งขอขว่นปอไค
 เห็นแม่เลี้ยงเหียงบั้งก็เหา
 ที่คิดถึงหึงมืออยู่ที่วัง
 พอมมาถึงไหญ่ลูกสีหา
 เคารพสามถามไถ่ใดลูกค
 เค้ากับแรดของนี้ผูกจี้ห้อย
 ถำรงน้อยก้อยใส่เท่าไหก็
 เหือกติดปลีจี้ก้ออีกลูกเขย
 เรื่องเงินทองของพ่อไม่สอดตา
 เมื่อลูกชอบมอบให้ถ้าย้ายเดจ
 เข้าดับบ้านดับช่องห้องดี ๆ
 ผ้าที่นอนหมอนมีนี่เหมือนหวน
 พอค่ำดีมีหินไม้สิ้นคราว
 เกษรรวงหวงกลีลงยี่หุบ
 ท้ายขวนเมียงเคลือบครอพาหอด
 เข้าสู่ที่คลีโหลถอนใจเห
 หันมันคี่ซาทำตาเพรา
 พอแสงทองส่องดีสีเหงา ๆ
 สดุ้งดีสีเหี้ยปลุกเมียเลย
 ทำหน้านั่งนิ้วชี้เอาสีไห
 สดุ้งตื่นขึ้นใจไหวตัวแปร
 เอาบุตรีถีนหวงคิดลวงหลอก
 ท้าวโบตักเป็นผัวกับหัวกลี
 มาอยู่นานบ้านมีตั้งสีห้อง
 เครื่องผ้าผ่อนชั้นชั้นหัวตันก

พร้อมไหญ่ลูกสาวให้เข้าไป
 ปรีกษาเสร็จเห็นดีข้างนี้ไ
 ประเดี้ยวใจมีหึงมาถึงวัง
 เรอกอเดาพูดดีแล้วอหัง
 กลัวร้อยชั่งดินรนเรื่องคลย
 ไหว้พ่อเฒ่าเข้าไปพร้อมไคหย
 นิยมยอชมเชยคลำเหยสี
 พลีกับหอยทองแท่นค่าแหนสี
 ให้แหงดีเป็นหลานที่ผ่านมา
 ไม่ว่างเจยลงมีบันดีหา
 เครื่องเสื้อผ้าแพรพันหันดี ๆ
 หมี่ทุกเห็ดแก่เฒ่าหาเวสี ๆ
 ให้พวกนี้พิทักษ์กันสักคราว
 พ่วยนวล ๆ จัดให้มีแก่นีหา
 น้ำค้างพราวลมไชยดกยกไคยรี
 ขอตามคุดหลังในน้ำโหลสี
 หามเท่าซีเข้าพักเกิดรักเรา
 เอื่อมจับมือสามมีให้ก็เหา
 พระวงเงาที่ทับระงับเลย
 เสียงไก่เขาขันถึว่าสีเหย
 พระกรเขยสีหันไม้ผันแล
 หลับกระไรปาจะนี่ไม่ปลีแห
 คอยคิดแต่ลบล้างให้หังรี
 จับปี่นอกลอยแพกระแสรตรี
 พุดกันที่ห้องทับประดับล
 ได้แต่ของโน้นนี่หนือ
 เด็ดค่อยยอกลิทับลากกลับเมือง

ว่ากระไรไหนพูดทำนุตรัก
 พี่ไม่ห้ามยามเปล็ดไม้ขีดเคือง
 จะขอหลานผ่านทางปายางเกว็จ
 พากี้พಾಯ่าละเมิดให้เหิดปี
 เรียกหาวคีมีหน้านั่งถ้าคร่าว
 นั่งกัมพักรตักบายคลายยุบล
 บอกแม่พ่อยอดอกเดือนหกกลับ
 ปารีห่างทางรกดนหกพี
 แล้วคาดแพยาวรีไม้สีหาม
 ลาวไม่มีในหีกูร์ลิกตน
 ไข้ให้ลงไปรอดอกกับดอก
 พอนบายฉายใกล้ลิกนิกปี ๆ
 กระโดดน้ำหามพลีที่นอน
 กลับไปเยียมผัวรักไม่กลักบัว

จับถึงสาวหาวสีนั่งปีติด

ไม่รู้เลยว่าเขาทำใจหน้าดี
 ต้องน้ำเชียวเดียวแสดแสงแดดส่อง
 เกิดรูลิตีแหกแพแตกต่าง
 ผู่มัจจาพาฉีนิกสีแหบ
 ผลบรรดาลานปีมีชะตา

จะจอดับซับซ้อเทวอเดช

วิษะยันหันเห็กจอดเล็กจอดเล็กจอดล
 สถิตยัณฑ์นพรัตน์เวียนหัดถ์เวียนหัว
 นั่งกอดมลมพังพอดังพอดี
 หรือใครบวชสวดยัคณอกวัดนอกเว็จ

อย่าหมองพักรตักโลกีก่าลีเหียง
 การกลับเมืองมาเยียมทาทษพวกดาศย
 ยามเสด็จเป็นเพื่อนห้ามเหือนถี
 ไข่ม้อยเหียวระเหิดเค็จจะย่น
 เรียกพ่อเฒ่าเรียกถีเหมือนยี่หน
 เห็นชอยหมนคอยแจ่งรูแห่งดี
 ขนยี่หับลาเสร็จออกเหิดหนี
 ถึงตันทีสีเททะเลวน
 เชือกผูกข้ามฉีกฝอยย่นชอยหมน
 ว่ากอดลแม่เฒ่าของหาวคี
 ถีบแพออกปล้ำกันรูหันสี
 เห็นพอดีต้องม้วยด้วยหวยคัว
 พักหยุดร่อนริมฝั่งนั่งหวีหัว
 จังดีชั่วเรื่องราวของหาวคี

ยามสถิตยัลลอยแพแหเป็นหมี่

หงยังพืดกคับมาอับปาง
 นั่งมีหงโคกก็ไม่สีหาง
 ล่มลงกลางสมิหุดเกาะหยุดมา
 เข้าว่ายแอบหาปสีเหียวพีหา
 เทวอดาสีหงษ์ไม่ปลงชนม์

ปรารภเหตุสว่างดีทางสีน

พิมานบนสีห้าไม่เห็นคำเห็นดี
 สะดุ้งตัวปีหามหันสามหันสี
 หรือโหคี่แตกรานลักบานลักบน
 ยังไม่เสร็จหลับไหลปีไต่บีน

แสนลำบากอยากจะรู้ชอชอชดล
 สร้างปาณาหามิตตีหิตตีหอย
 ไม่เบาถ้อยน้อยเล็กหลอเด็กหลอตาม
 หรือในโลกพิภพพีหบพีหัก
 เห็นเด็กน้อยลอยคอไม่ยอด้ง
 ถึงคี่หันวันหนึ่งไม่ถึงตาย
 นั่งดีรู้กาลหลานหันปสี่
 อีเห็กหลี่แม่เฒ่าไม่เ้าเข็ด
 คนใดบาปหาบสี่ไม่ดียอ
 กูต้องไปช่วยหวยยังสี่
 หยิบก้อนดินเข้าก้อเทวอดาน
 ลงขวางหน้าพอดีไม่กลี่โ
 ให้ล้าเด็กหล่อเข้าจอโดน
 แล้วลี้หับกลับท้อวิโ
 เดียวจี่หึงถึงหาตคสี่นสาดด้ง
 กำลังหิวลิวลอยลูกชอยหมอง
 ล้วนผลาหากินเก็บหินจี่
 บริโครโหกซีไม่ซีหาค
 อยู่เกาะถีนกินหลับลับ ปอดาน์
 ยกเห็กหลี่หียีหับคิคกลับหลัง
 เห็นโบตักถักบอกล่าวชอกโ
 ว่าหาวคี่หลานเข้าข้ามหาหมี
 แพกั้แหกแตกพราวเป็นดาวยอ
 ถูกน้ำเชี่ยวเหียวหนีไม่สี่เหือก
 หาไม่พบหลบหน้าพาหามี
 ท้าวมีเหงือเหลือเมียมาเสี่ยหลาน
 บอหันปสี่ลูกเขยพาเคยลอ

โลกสากลสี่หาบลักบาปลักบาม
 บาปเล็กน้อยมีทั่วโหลชั่วโหลชาม
 ลงมองตามบุรทศีเสียงปอคิดปอดัง
 พอดอยหลักมองดูท้าววีหรีหัง (จัว)
 เปลือกหนีหังเหียวเหนิงเหมือนเห็ดยี่
 นอนปีหายน้ำเชี่ยววรูเหียวซี
 ลูกโหยโบตักถักเต็มตอ
 มั่นฆ่าเสรีกายหลังหวังดีหอ
 เขาตกชอเสี่ยให้ตายอย่าไว้ปราน
 โหเม็งหยี่วิหงนำสงสาร
 ปฎิหารคลี่หึงแล้วทิ้งโยน
 ทิ้งลงไปเสียงถนัดชื่อเกาะถัดเกาะโถน
 ละลอกโตนยี่แหงเข้าแขวงบัง
 สำรวมใจอินทรียี่ไม่มีหัง
 ขึ้นกระหังเกาะถีนพักหินกี่
 เห็นสุกพองเอื่อมปลิดจุกหินหนี
 หอยทะยีกสี่เหือเนื้อข้าวปลา
 เหมือนปีศาจจี่หาเว้ารักษา
 เรือไหนมาถึหามจะข้ามไป
 พอถึงวังกรุงศรีบุรีโ
 เข้าพิโรกอดองค์ให้ดงลอ
 ห้วยยาวรีน้ำเชี่ยวหัวเดียวขอ
 ลงลอยคอว่ายคำรู่หาคี
 ฉั่นกลิ้งเกลือกสุดแรงจนแหงหวิ
 พระเดชพีมองเห็นเดินหรือออ
 นั่งต่อต้านท่าฤทธิหวัคึดผอ
 เด็กไม่ขอตามกันพาหันดี

เดินริมฝั่งหังยี่ไม่หมีเห็น
 ถ้าสีหวนจวนศพเอาหบกี้
 ถึงเวลาสายัณห์หันดังหวี่
 ไม่พื้หลบหลบกันตันทุกออ
 พอเย็นย่ำคำดีจะคลีห้า

(ต้นฉบับเดิมมีเพียงเท่านี้)

จำปอเดินตามเฝ้าหาพลูกสี่
 พร้อมไหญ่โบตักเที่ยวดักกรอ
 ขวนเห็กหลีกลับไปเถอะไคหยอ
 ดังกลับรอฟังข่าวอยู่อ่าวไค
 ขวนงามข้าเห็กหลีกเข้าสี่ไห

สรรพสิทธิ์นครอ่านตามบ้านร้าง
 จะดีร้ายปลายคำเป็นธรรมดา
 เหมือนแบบเก่าเขาชื่อถือเป็นหลัก
 ให้อภัยป่าวสาวหนุ่มเฒ่าแก่

หน้าหรือห่างคลองทะเลนอกเคหา
 บอกภาษานิทานอ่านอย่าแปล
 ถึงที่รักก็ให้เฉยอย่าเผยแผ่
 ผึ่งขึ้นแลหยิบอ่านสำราญเอย

สรรพสิทธิ์นครอ่านตามบ้านพัก
 เป็นเรื่องสนุกทุกท่านเชิญอ่านลอง
 นั่งคนเดียวในรถ-เรือเพื่อโดยสาร
 ค่อยค่อยอ่านค่อยค่อยคิดค่อยค่อยแปล

หลังงานหนักเหน็ดเหนื่อยเมื่อยสมอง
 บทร้อยกรองกลเม็ดเด็ดนักแล
 อย่าฟังอ่านคนจะว่าท่านบ้าแน่
 แล้วฟังแม่ส่วนกุศลนักแต่งเอย

ขุนพรหมโลก